

บทอ่านที่ 1

บสร 2:1-11

ลูกเอ๋ย ถ้าท่านปรารถนาจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็จงเตรียมตัวรับการทดลองเถิด จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง อย่าตกใจเมื่อตกทุกข์ได้ยาก จงยึดพระองค์ไว้ อย่าพรากจากพระองค์ไปเลย เพื่อท่านจะได้รับเกียรติในวันสุดท้ายของท่าน จงยอมรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับท่าน จงพากเพียรเมื่อต้องเผชิญกับเคราะห์ร้าย เพราะทองคำต้องถูกทดลองในไฟฉันใด ผู้ที่พระเจ้าพอพระทัยก็ต้องรับการทดลองให้ตกต่ำประหนึ่งอยู่ในไฟฉันนั้น จงวางใจในพระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงช่วยเหลือท่าน จงเดินตามทางตรง และมีความหวังในพระองค์เถิด ท่านทั้งหลายที่ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า จงรอรับพระเมตตา อย่าเดินนอกทาง เพื่อจะไม่ต้องล้ม ท่านทั้งหลายที่ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า จงวางใจพระองค์ แล้วรางวัลของท่านจะไม่หลุดมือไป ท่านทั้งหลายที่ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า จงหวังรับสิ่งดี ความสุขนิรันดร์ และพระเมตตาจากพระองค์ จงพิจารณาคนรุ่นก่อน ๆ ว่า มีใครบ้างที่วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วต้องผิดหวัง มีใครบ้างที่ยำเกรงพระองค์อย่างมั่นคง แล้วถูกทอดทิ้ง มีใครบ้างที่เรียกขานให้พระองค์ทรงช่วยเหลือแล้วพระองค์ไม่ทรงช่วยเหลือแล้ว เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ามีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาปและทรงช่วยให้รอดพ้นในยามทุกข์ร้อน

พระวรสาร

มก 9:30-37

เวลานั้น พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากที่นั่นพร้อมกับบรรดาศิษย์ผ่านแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ทรงต้องการให้ผู้ใดรู้ ทรงสั่งสอนบรรดาศิษย์ และตรัสว่า “บุตรแห่งมนุษย์จะถูกมอบในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย เขาจะประหารชีวิตพระองค์ แต่เมื่อถูกประหารแล้ว ในวันที่สามพระองค์จะกลับคืนชีพ” บรรดาศิษย์ไม่เข้าใจพระวาจานี้ แต่ก็ไม่กล้าทูลถาม

พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองคาเปอรนาอุมพร้อมกับบรรดาศิษย์ เมื่อเสด็จเข้าไปในบ้าน พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ท่านถกเถียงกันเรื่องอะไรขณะที่เดินทาง” เขาก็นิ่ง เพราะระหว่างทางเขาถกเถียงกันว่า ผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ากัน พระองค์จึงประทับนั่ง แล้วทรงเรียกอัครสาวกสิบสองคนเข้ามา ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดอยากเป็นคนที่หนึ่ง ก็ให้ผู้นั้นทำตนเป็นคนสุดท้าย และเป็นผู้รับใช้ของทุกคน” ครั้นแล้วพระองค์ทรงจูเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาขึ้นกลางกลุ่มพวกเขา ทรงโอบเด็กนั้นไว้ ตรัสว่า “ผู้ใดที่ต้อนรับเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้ในนามของเรา ก็ต้อนรับเรา และผู้ใดที่ต้อนรับเรา ก็มีใช้ต้อนรับเพียงเราเท่านั้น แต่ต้อนรับผู้ที่ทรงส่งเรามาด้วย”

ข้อคิด

ช่างน่าสงสารสักเพียงใดเมื่อสักวันหนึ่งคุณค่าของคนหมดไป แล้วเราหันกลับไปให้ความสำคัญแก่สิ่งของ เครื่องใช้ภายนอก การกินการอยู่ ความร่ำรวย ตำแหน่งที่ใหญ่โตในสังคม หรือความเป็นครอบครัวที่อบอุ่นไปด้วยบรรยากาศความรักไม่มีเหลือให้กับสมาชิกของครอบครัวนั้น ๆ อีกแล้ว ความกตัญญูรวดเร็วต่อผู้มีพระคุณ ความสุภาพอ่อนน้อม อีกทั้งคุณธรรมที่ดีอื่นก็ถูกละเลยไปอีกด้วย ความรู้สึกเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นถ้าเราแต่ละคนพยายามเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าอย่างจริงจังและด้วยความซื่อสัตย์ดังเช่นเด็กเล็ก ๆ

อังคาร

21

พฤษภาคม

น.คริสโตเฟอร์
มกอัลลานอส
และเพื่อนมรณสักขี

สดด 37:3-4, 17-19,
27-28, 39-40

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3